

Arrest

nr. 325 988 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer: (...)

Alias (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[X] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

[X] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 30.03.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking. Feiten waarvoor hij op 01.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. E.Q. (...), zich heeft schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en het gebruik van valse stukken. De feiten hebben zich hebben voorgedaan te Antwerpen, tussen 15 november 2017 en 12 maart 2021, op een niet nader te bepalen datum wat betreft de valsheid en op 11 maart 2021 wat betreft het gebruik. Op 11 maart 2021 overhandigde beklagde in het kader van een controle een rijbewijs en een identiteitskaart, die vals bleken te zijn opgemaakt, met vermelding van andere identiteitsgegevens dan de zijne. E.Q. (...) zou de documenten volgens zijn verklaring ten aanzien van de politie hebben aangekocht. Hij gaf aan het vals rijbewijs nodig te hebben om zijn job als koerier te kunnen uitvoeren. De tenlastelegging is, wat betreft het gebruik van valse stukken, bewezen aan de hand van de dossiergegevens, onder meer:

- de vaststellingen door de politie,
- de adviezen van de federale politie, dienst vervalsingen, waarin wordt aangegeven dat alle noodzakelijke veiligheidskenmerken eigen aan de respectievelijke types van documenten nagemaakt zijn of ontbreken op het "rijbewijs" en de "identiteitskaart" die door betrokkene werden voorgelegd,
- (gedeeltelijk) de verklaring van betrokkene.

Bij het opleggen van de straf voor het gebruik van valse stukken houdt de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden en de persoon van beklagde. De feiten zijn ernstig. Ze getuigen van een malafide instelling en ondermijnen de goede werking van een rechtsstaat.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. Q. (...) ook twee verkeersvoorgaanden heeft en werd eind maart 2018 reeds veroordeeld wegens gelijkaardige feiten.

Op 01.07.2014 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een E-kaart, afgeleverd te A. (...), geldig tot 13.06.2019. Deze kaart werd gesupprimeerd op 18.03.2016, omdat hij een vervalste Litouwse identiteitskaart gebruikt heeft. Betrokkene heeft zich met een valse identiteit aangeboden heeft bij de stad A. (...) en zo de procedure tot verklaring tot inschrijving als EU-burger misbruikt heeft en onder een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht verkregen heeft.

Ook blijkt uit het ANG dat betrokkene reeds meerdere malen in contact kwam met de politie. Onder meer voor: AN.55.LB/13645722 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.21.LB/02911321 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.55.LB/02915321 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.55.LB/03418821 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging HA.55.L2/00134121 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TU.55.L4/00735221 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.10.F1/51873519 Afpersing AN.10.F1/51873519 Opzettelijke slagen en/of verwondingen AN.10.F1/51873519 Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving AN.10.F1/51873519 Vereniging van misdadigers AN.55.LB/01677718 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.22.LB/02463018 Aanmatiging - andere AN.55.LB/10900518 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TG.55.L3/00706818 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.36.LB/10184317 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer AN.45.F1/52493617 Criminele organisatie AN.36.F1/11838416 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - bezit AN.21.LB/01666816 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.12.LB/07812814 Gewone diefstal AN.21.LB/09793514 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.21.LB/09793514 Aanmatiging - andere ME.13.L3/00180313 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging.

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat de betrokkene weinig respect toont voor de geldende rechtsregels.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

[X] 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend werd op 19.07.2019, 11.03.2021, 10.08.2023

Artikel 74/13

Mijnheer heeft in het verleden reeds op verschillende manieren getracht om zijn verblijf te reguleren. Echter telkens zonder succes.

De betrokkene verzocht reeds meerdere malen internationale bescherming België nl. 15.06.2011 en op 19.03.2018 dewelke beiden negatief afgesloten werden (beslissing CGVS: weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming).

Op 01.07.2014 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een E-kaart, afgeleverd te A. (...), geldig tot 13.06.2019. Deze kaart werd gesupprimeerd op 18.03.2016, omdat hij een vervalste Litouwse identiteitskaart gebruikt heeft. Betrokkene heeft zich met een valse identiteit aangeboden heeft bij de stad A. (...) en zo de procedure tot verklaring tot inschrijving als EU-burger misbruikt heeft en onder een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht verkregen heeft.

Op 06.03.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Aziel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 4 jaar.

Op 08.05.2018 werd zijn verblijf geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten door DVZ voor 26quater - asielzoeker.

Op 07.06.2018 werd betrokkene in het Rijksregister afgeschreven naar Polen. Betrokkene werd op 07.06.2018 gerepatriëerd naar Polen, alwaar hij toen verblijf had.

Op 28.03.2019 verzocht betrokkene 9bis, dewelke onontvankelijk verklaard werd op 10.09.2023.

Op 04.04.2024 werd de Administratie via de griffie van de gevangenis op de hoogte gebracht dat betrokkene een 9bis aangevraagd zou hebben. DVZ mocht op heden nog geen attest van in ontvangstname ontvangen. Bovendien kan er opgemerkt worden dat een 9bis geen schorensende werking heeft en een uitvoeringsmaatregel niet in de weg staat. Bovendien werd op 10.08.2023 betrokkene zijn 9bis aanvraag ongegrond verklaard. Op eerste zicht lijken er ook geen wijzigingen tegenover zijn situatie vorig jaar.

Dhr. Q. (...) werd op 15.02.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Turnhout. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde sinds 2011 in België te verblijven. Hij was niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten bij zijn aankomst in België. Hij kwam naar België om internationale bescherming aan te vragen.

Mijnheer verklaart niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Mijnheer stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn vrouw en kinderen in België aanwezig zijn. Mijnheer stelt snel vrijgelaten te worden met een enkelband, zodat hij zich bij zijn gezin kan voegen.

Hij verklaarde een duurzame relatie in België te hebben met zijn vrouw Q., Z. (...). Zij hebben samen drie minderjarige kinderen nl. Q., A. (...), Y. (...) en U. (...). Zij verblijven legaal in België. Mijnheer verblijft sinds 03.02.2024 opnieuw in de gevangenis. Mevrouw bezocht E. (...) op heden slechts één maal in de gevangenis namelijk op 24.03.2024. Zijn kinderen komen op heden niet op bezoek.

Hij geeft aan geen overige familieleden te hebben in België.

Dat betrokkene een vrouw en kinderen heeft op het Belgisch grondgebied geeft hem niet automatisch (opnieuw) recht op verblijf. Zowel betrokkene als zijn vrouw wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin de partner niet langer in België kan of mag verblijven. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een partner die verblijf geniet in België, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Bovendien dient gemeld te worden dat de partner van betrokkene in haar aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 12.02.2019 aangaf dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van het gezin. Bij de woonstcontrole stond gemeld dat hij intrekt bij zijn gezin op 08.08.2022. Op 13.09.2022 werd hij opgesloten in de gevangenis tot 07.05.2023. Op 04.02.2024 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis, alwaar hij tot op heden verblijft. Dit toont aan dat betrokkene pas recent en kortstondig de banden heeft aangehaald met zijn partner en kinderen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of

verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Betrokkene en zijn familie kunnen steeds kiezen om het gezinsleven verder zetten in een ander land buiten het Schengengrondgebied. Indien dit niet wenselijk is, kan betrokkene steeds vanuit het buitenland financieel bijdragen aan de opvoeding. En kunnen contacten onderhouden worden aan de hand van moderne communicatietechnieken. Minstens tot betrokkene zich opnieuw mag begeven op het grondgebied.

De betrokkene verzocht reeds meerdere malen internationale bescherming België nl. 15.06.2011 en op 19.03.2018 dewelke beiden negatief afgesloten werden (beslissing CGVS: weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming). Waaruit blijkt dat zijn vrees niet aannemelijk werd bevonden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[X] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft kunnen regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene staat gekend onder verschillende aliases. Hij heeft bovendien een valse identiteitskaart van Litouwen gebruik om verblijf te krijgen in België.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend werd op 19.07.2019, 11.03.2021, 10.08.2023 De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 06.03.2018. Uit het administratief blijkt dat betrokkene op 13.09.2018 het voorwerp uitmaakte van een administratieve controle. Hij keerde dus terug naar Belgische grondgebied, ondanks het opgelegde inreisverbod.

[X] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 30.03.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking. Feiten waarvoor hij op 01.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. E.Q. (...) zich heeft schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en het gebruik van valse stukken. De feiten hebben zich hebben voorgedaan te Antwerpen, tussen 15 november 2017 en 12 maart 2021, op een niet nader te bepalen datum wat betreft de valsheid en op 11 maart 2021 wat betreft het gebruik. Op 11 maart 2021 overhandigde beklaagde in het kader van een controle een rijbewijs en een identiteitskaart, die vals bleken te zijn opgemaakt, met vermelding van andere identiteitsgegevens dan de zijne. E.Q. (...) zou de documenten volgens zijn verklaring ten aanzien van de politie hebben aangekocht. Hij gaf aan het vals rijbewijs nodig te hebben om zijn job als koerier te kunnen uitvoeren. De tenlastelegging is, wat betreft het gebruik van valse stukken, bewezen aan de hand van de dossiergegevens, onder meer:

- de vaststellingen door de politie,
- de adviezen van de federale politie, dienst vervalsingen, waarin wordt aangegeven dat alle noodzakelijke veiligheidskenmerken eigen aan de respectievelijke types van documenten nagemaakt zijn of ontbreken op het "rijbewijs" en de "identiteitskaart" die door betrokkene werden voorgelegd,
- (gedeeltelijk) de verklaring van betrokkene.

Bij het opleggen van de straf voor het gebruik van valse stukken houdt de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden en de persoon van beklaagde. De feiten zijn ernstig. Ze getuigen van een malafide instelling en ondermijnen de goede werking van een rechtsstaat.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. Q. (...) ook twee verkeersvoorgaanden heeft en werd eind maart 2018 reeds veroordeeld wegens gelijkaardige feiten.

Op 01.07.2014 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een E-kaart, afgeleverd te A. (...), geldig tot 13.06.2019. Deze kaart werd gesupprimeerd op 18.03.2016, omdat hij een vervalste Litouwse identiteitskaart gebruikt heeft. Betrokkene heeft zich met een valse identiteit aangeboden heeft bij de stad A. (...) en zo de procedure tot verklaring tot inschrijving als EU-burger misbruikt heeft en onder een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht verkregen heeft.

Ook blijkt uit het ANG dat betrokkene reeds meerdere malen in contact kwam met de politie. Onder meer voor: AN.55.LB/13645722 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.21.LB/02911321 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.55.LB/02915321 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.55.LB/03418821 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging HA.55.L2/00134121 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TU.55.L4/00735221 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.10.F1/51873519 Afpersing AN.10.F1/51873519 Opzettelijke slagen en/of verwondingen AN.10.F1/51873519 Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving AN.10.F1/51873519 Vereniging van misdadigers AN.55.LB/01677718 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.22.LB/02463018 Aanmatiging - andere AN.55.LB/10900518 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TG.55.L3/00706818 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.36.LB/10184317 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer AN.45.F1/52493617 Criminele organisatie AN.36.F1/11838416 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - bezit AN.21.LB/01666816 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.12.LB/07812814 Gewone diefstal AN.21.LB/09793514 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.21.LB/09793514 Aanmatiging - andere ME.13.L3/00180313 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging.

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat de betrokkene weinig respect toont voor de geldende rechtsregels.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 30.03.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking. Feiten waarvoor hij op 01.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. E.Q. (...) zich heeft schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en het gebruik van valse stukken. De feiten hebben zich hebben voorgedaan te Antwerpen, tussen 15 november 2017 en 12 maart 2021, op een niet nader te bepalen datum wat betreft de valsheid en op 11 maart 2021 wat betreft het gebruik. Op 11 maart 2021 overhandigde beklaagde in het kader van een controle een rijbewijs en een identiteitskaart, die vals bleken te zijn opgemaakt, met vermelding van andere identiteitsgegevens dan de zijne. E.Q. (...) zou de documenten volgens zijn verklaring ten aanzien van de politie hebben aangekocht. Hij gaf aan het vals rijbewijs nodig te hebben om zijn job als koerier te kunnen uitvoeren. De tenlastelegging is, wat betreft het gebruik van valse stukken, bewezen aan de hand van de dossiergegevens, onder meer:

- de vaststellingen door de politie,
- de adviezen van de federale politie, dienst vervalsingen, waarin wordt aangegeven dat alle noodzakelijke veiligheidskenmerken eigen aan de respectievelijke types van documenten nagemaakt zijn of ontbreken op het "rijbewijs" en de "identiteitskaart" die door betrokkene werden voorgelegd,
- (gedeeltelijk) de verklaring van betrokkene.

Bij het opleggen van de straf voor het gebruik van valse stukken houdt de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden en de persoon van beklaagde. De feiten zijn ernstig. Ze getuigen van een malafide instelling en ondermijnen de goede werking van een rechtsstaat.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. Q. (...) ook twee verkeersvoorgaanden heeft en werd eind maart 2018 reeds veroordeeld wegens gelijkaardige feiten.

Op 01.07.2014 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een E-kaart, afgeleverd te A. (...), geldig tot 13.06.2019. Deze kaart werd gesupprimeerd op 18.03.2016, omdat hij een vervalste Litouwse identiteitskaart gebruikt heeft. Betrokkene heeft zich met een valse identiteit aangeboden heeft bij de stad A. (...) en zo de procedure tot verklaring tot inschrijving als EU-burger misbruikt heeft en onder een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht verkregen heeft.

Ook blijkt uit het ANG dat betrokkene reeds meerdere malen in contact kwam met de politie. Onder meer voor: AN.55.LB/13645722 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.21.LB/02911321 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.55.LB/02915321 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.55.LB/03418821 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging HA.55.L2/00134121 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TU.55.L4/00735221 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.10.F1/51873519 Afpersing AN.10.F1/51873519 Opzettelijke slagen en/of verwondingen AN.10.F1/51873519 Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving AN.10.F1/51873519 Vereniging van misdadigers AN.55.LB/01677718 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.22.LB/02463018 Aanmatiging - andere AN.55.LB/10900518 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TG.55.L3/00706818 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.36.LB/10184317 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer AN.45.F1/52493617 Criminele organisatie AN.36.F1/11838416 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - bezit AN.21.LB/01666816 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.12.LB/07812814 Gewone diefstal AN.21.LB/09793514 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.21.LB/09793514 Aanmatiging - andere ME.13.L3/00180313 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging.

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat de betrokkene weinig respect toont voor de geldende rechtsregels.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft kunnen regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene staat gekend onder verschillende aliasen. Hij heeft bovendien een valse identiteitskaart van Litouwen gebruikt om verblijf te krijgen in België.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend werd op 19.07.2019, 11.03.2021, 10.08.2023 De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 06.03.2018.

Vasthouding (...)"

1.2. Op 8 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer: (...)

Alias (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering 08.04.2023 van gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

[X] Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren. Feiten waarvoor hij op 30.03.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar.

Dhr. Q. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking. Feiten waarvoor hij op 01.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. E.Q. (...), zich heeft schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en het gebruik van valse stukken. De feiten hebben zich hebben voorgedaan te Antwerpen, tussen 15 november 2017 en 12 maart 2021, op een niet nader te bepalen datum wat betreft de valsheid en op 11 maart 2021 wat betreft het gebruik. Op 11 maart 2021 overhandigde beklaagde in het kader van een controle een rijbewijs en een identiteitskaart, die vals bleken te zijn opgemaakt, met vermelding van andere identiteitsgegevens dan de zijne. E.Q. (...) zou de documenten volgens zijn verklaring ten aanzien van de politie hebben aangekocht. Hij gaf aan het vals rijbewijs nodig te hebben om zijn job als koerier te kunnen uitvoeren. De tenlastelegging is, wat betreft het gebruik van valse stukken, bewezen aan de hand van de dossiergegevens, onder meer:

- de vaststellingen door de politie,
- de adviezen van de federale politie, dienst vervalsingen, waarin wordt aangegeven dat alle noodzakelijke veiligheidskenmerken eigen aan de respectievelijke types van documenten nagemaakt zijn of ontbreken op het "rijbewijs" en de "identiteitskaart" die door betrokkene werden voorgelegd,
- (gedeeltelijk) de verklaring van betrokkene.

Bij het opleggen van de straf voor het gebruik van valse stukken houdt de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden en de persoon van beklaagde. De feiten zijn ernstig. Ze getuigen van een malafide instelling en ondermijnen de goede werking van een rechtsstaat.

Uit het vonnis blijkt dat dhr. Q. (...) ook twee verkeersvoorgaanden heeft en werd eind maart 2018 reeds veroordeeld wegens gelijkaardige feiten.

Op 01.07.2014 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een E-kaart, afgeleverd te A. (...), geldig tot 13.06.2019. Deze kaart werd gesupprimeerd op 18.03.2016, omdat hij een vervalste Litouwse identiteitskaart gebruikt heeft. Betrokkene heeft zich met een valse identiteit aangeboden heeft bij de stad A. (...) en zo de procedure tot verklaring tot inschrijving als EU-burger misbruikt heeft en onder een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht verkregen heeft.

Ook blijkt uit het ANG dat betrokkene reeds meerdere malen in contact kwam met de politie. Onder meer voor: AN.55.LB/13645722 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.21.LB/02911321 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.55.LB/02915321 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.55.LB/03418821 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging HA.55.L2/00134121 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TU.55.L4/00735221 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.10.F1/51873519 Afpersing AN.10.F1/51873519 Opzettelijke slagen en/of verwondingen AN.10.F1/51873519 Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving AN.10.F1/51873519 Vereniging van misdadigers AN.55.LB/01677718 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.22.LB/02463018 Aanmatiging - andere AN.55.LB/10900518 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging TG.55.L3/00706818 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging AN.36.LB/10184317 Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren-dracht/vervoer AN.45.F1/52493617 Criminele organisatie AN.36.F1/11838416 Wapen,munitie,onderdeel,toebehoren - bezit AN.21.LB/01666816 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.12.LB/07812814 Gewone diefstal AN.21.LB/09793514 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.21.LB/09793514 Aanmatiging - andere ME.13.L3/00180313 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging.

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat de betrokkene weinig respect toont voor de geldende rechtsregels.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Dhr. Q. (...) werd op 15.02.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Turnhout. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde sinds 2011 in België te verblijven. Hij was niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten bij zijn aankomst in België. Hij kwam naar België om internationale bescherming aan te vragen. Op 04.04.2024 werd de Administratie via de griffie van de gevangenis op de hoogte gebracht dat betrokkene een 9bis

aangevraagd zou hebben. DVZ mocht op heden nog geen attest van in ontvangstdatum ontvangen. Bovendien kan er opgemerkt worden dat een 9bis geen schorensende werking heeft en een uitvoeringsmaatregel niet in de weg staat. Bovendien werd op 10.08.2023 betrokkene zijn 9bis aanvraag ongegrond verklaard. Op eerste zicht lijken er ook geen wijzigingen tegenover zijn situatie vorig jaar.

Mijnheer verklaart niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Mijnheer stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn vrouw en kinderen in België aanwezig zijn. Mijnheer stelt snel vrijgelaten te worden met een enkelband, zodat hij zich bij zijn gezin kan voegen.

Hij verklaarde een duurzame relatie in België te hebben met zijn vrouw Q., Z. (...). Zij hebben samen drie minderjarige kinderen nl. Q., A. (...), Y. (...) en U. (...). Zij verblijven legaal in België. Mijnheer verblijft sinds 03.02.2024 opnieuw in de gevangenis. Mevrouw bezocht E. (...) op heden slechts één maal in de gevangenis namelijk op 24.03.2024. Zijn kinderen komen op heden niet op bezoek.

Hij geeft aan geen overige familieleden te hebben in België.

Dat betrokkene een vrouw en kinderen heeft op het Belgisch grondgebied geeft hem niet automatisch (opnieuw) recht op verblijf. Zowel betrokkene als zijn vrouw wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin de partner niet langer in België kan of mag verblijven. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een partner die verblijf geniet in België, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Bovendien dient gemeld te worden dat de partner van betrokkene in haar aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 12.02.2019 aangaf dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van het gezin. Bij de woonstcontrole stond gemeld dat hij intrekt bij zijn gezin op 08.08.2022. Op 13.09.2022 werd hij opgesloten in de gevangenis tot 07.05.2023. Op 04.02.2024 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis, alwaar hij tot op heden verblijft. Dit toont aan dat betrokkene pas recent en kortstondig de banden heeft aangehaald met zijn partner en kinderen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Betrokkene en zijn familie kunnen steeds kiezen om het gezinsleven verder zetten in een ander land buiten het Schengengrondgebied. Indien dit niet wenselijk is, kan betrokkene steeds vanuit het buitenland financieel bijdragen aan de opvoeding. En kunnen contacten onderhouden worden aan de hand van moderne communicatietechnieken. Minstens tot betrokkene zich opnieuw mag begeven op het grondgebied.

De betrokkene verzocht reeds meerdere malen internationale bescherming België nl. 15.06.2011 en op 19.03.2018 dewelke beiden negatief afgesloten werden (beslissing CGVS: weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming). Waaruit blijkt dat zijn vrees niet aannemelijk werd bevonden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het *“haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel inzake een beslissing op basis van artikel 8 EVRM en op basis van de artikel 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 49, §3, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM.

In een vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §2, 3°, 74/11, §1, vierde lid, 74/13 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“Het hoger belang van de kinderen is een waarborg die dient gerespecteerd te worden.

Conform artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag vormen de belangen van het kind ‘de eerste overweging’.

“Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij allé beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.”

(Grondwettelijk Hof, nr. 112/2019, B.55.2; RvV nr. 226 476; RvV nr. 210 344).

Eerste onderdeel,

1.

De bestreden beslissing bevat geen formele rechtsbasis voor de beoordeling van het belang van de kinderen. Er is geen verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag, laat staan naar enig artikel uit dit verdrag.

Het betreft in huidige betwisting een essentieel te beoordelen rechtsgrond.

Reeds om schending van de formele motiveringsverplichting, dient het bevel vernietigd te worden.

2.

De bestreden beslissing neemt het belang van de kinderen en het gezinsleven niet als de eerste overweging, maar is het pas een overweging op pagina 2, vanaf de 12de alinea. De eerste overweging is het strafrechtelijk en administratief verleden van verzoeker, en dus niet het eerste en hoger belang van de kinderen.

De louter theoretische en eenzijdig geïnterpreteerde verwijzing naar rechtspraak die zou stellen dat ‘hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter’ is geen afdoende motivering om het belang van de kinderen uit te sluiten. Het is geen beschouwing die het negeren van het primordiaal karakter van het belang van de kinderen, rechtvaardigt.

Ook in die zin blijft het een louter theoretische overweging dat die rechtspraak stelt dat de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft en dat de aard en ernst van het misdrijf of van de strafbare feiten kunnen opwegen tegen andere belangen. Dit motief blijft inderdaad een louter theoretische beschouwing, omdat de beslissing op zich geen afweging maakt tussen precies die strafbare feiten enerzijds, en de belangen van de kinderen anderzijds.

Het gaat in casu op zich over relatief lichte veroordelingen (10 maanden met uitstel, en 10 maanden effectief) en dit voor feiten (valsheid in geschriften) die precies verbonden waren aan de preciaire verblijfsstatus van verzoeker en waaruit hij wilde ontsnappen (op een strafbare wijze) om bij zijn gezin en kinderen te kunnen zijn en om in België te kunnen werken. Het gaat niet om veroordelingen die aanzien te zijn als werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving (zie verder).

3.

Zoals in het feitelijk gedeelte vermeld heeft verzoeker drie minderjarige kinderen, respectievelijk geboren in 2007, 2011 en 2012, en bijgevolg 17jaar, 13 jaar en 12 jaar oud. De twee jongste kinderen zijn in België geboren. Zij hebben samen met hun moeder, echtgenote van verzoeker, legaal verblijf in België.

Wanneer dan toch over de kinderen wordt geoordeeld gaat de motivering niet uit van het belang van de kinderen, laat staan van het hoger belang van en van de gevolgen voor de kinderen.

De beslissing neemt als uitgangspunt dat de kinderen ofwel België kunnen verlaten om dan in Azerbeidzjan of buiten de Schengenzone bij hun vader te kunnen zijn, ofwel in België kunnen blijven maar dan zonder hun vader.

Dergelijke redenering neemt op geen enkele wijze de belangen van de kinderen als uitgangspunt, maar maakt de kinderen tot lijdend voorwerp van de beslissing.

Er is geen enkele overweging die stelt welke de gevolgen de verwijdering van de vader inhoudt voor de kinderen. De beschouwingen met betrekking tot de kinderen gaan eenzijdig uit van overwegingen dat zij ofwel hun vader elders moeten vervoegen, of zonder hun vader moeten kunnen leven. Met het gegeven dat die kinderen al lange jaren in België verblijven, dat zij hier uiteraard in die ganse periode school en opvoeding hebben genoten en zich aangepast hebben aan de Belgische sociale en culturele gebruiken, dat twee van de kinderen in België zijn geboren en er steeds gewoond hebben, wordt geen rekening gehouden.

Dergelijke overwegingen moeten in de bestreden beslissing aanwezig zijn, daar de belangen van de kinderen op zich en als eerste overweging moeten beoordeeld worden, en dit los van de daden van hun vader en in een faire balance afweging met de belangen van de staat. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen, en kunnen niet beoordeeld worden met argumenten waarvoor de kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen.

Het Kinderrechtenverdrag bepaalt in de artikels 28 en 29 respectievelijk het recht van het kind op onderwijs en het recht om via het onderwijs te komen tot een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

Enige overweging op dit punt is in de bestreden beslissing volledig afwezig.

4.

De concrete overwegingen die in het kader van het familieleven (en de kinderen) wel gegeven worden zijn bovendien feitelijk onjuist, minstens niet zorgvuldig en afdoende aangetoond.

Zo wordt gesteld, blijkbaar om het gezinsleven en het belang van de kinderen in vraag te stellen, dat de echtgenote van verzoeker slechts één maal, en de kinderen niet op bezoek zijn gekomen bij de vader in de gevangenis te Turnhout. De kinderen hebben herhaaldelijk een aanvraag gedaan om op bezoek te komen maar dit werd door de directie van de gevangenis geweigerd omdat het oudste niet in België geboren kind geen gelegaliseerde geboorteakte kon voorleggen, en dit ondanks het feit dat hij de achternaam van verzoeker had. Eens opgesloten in het gesloten centrum in Merksplas was dit geen probleem en is er wel bezoek geweest. Maar op zich is dit evenmin een argument om het gezinsleven in vraag te stellen.

Zo wordt gesteld dat de uitwijzing van de vader die niet samenwoont met de kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel samenwoont. Er wordt ook gesteld dat verzoeker pas recent en kortstondig de banden met partner en gezin heeft aangehaald. Deze gegevens zijn onjuist.

Verzoeker woonde wel samen met zijn echtgenote en kinderen en dit op het adres (...) A.-B. (...). Dit blijkt afdoende uit de gegevens die in het administratief dossier aanwezig zijn.

Zo werd in de aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet van verzoeker opgemaakt op 10 mei 2022 het adres E. (...) vermeld en dat hij er samenwoonde met zijn echtgenote en kinderen. Ook in de aanvraag 9bis van 22 maart 2024 is vermeld adres en vermelde samenwoning opgegeven. Ook in de procedures die voorheen gevoerd werden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is steeds het vermelde adres en de vermelde samenwoning vermeld.

Dat verzoeker bij de aanvraag machtiging tot verblijf van 12.2.2019 van de echtgenote en kinderen niet was opgenomen had louter te maken met het gegeven dat hij toen naar Polen gerepatrieerd was, en tijdelijk niet meer bij zijn gezin kon verblijven. De bestreden beslissing stelt dat in die aanvraag zou staan dat verzoeker 'geen deel meer uitmaakte van het gezin'. De aanvraag stelt dat verzoeker 'vandaag geen deel uitmaakt van het gezin'; het is een wezenlijke nuance daar het woord 'niet meer' er niet in voorkomt, en dat integendeel het woord 'vandaag' er wel in voorkomt. Deze nuances worden door de beslissing niet gerespecteerd.

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt dat verzoeker vanaf zijn eerste verblijf in België op 15.6.2011 tot zijn repatriëring op 7.6.2018, of exact zeven jaar wel in België woonde en overigens op dezelfde adressen als zijn echtgenote en kinderen. Er werden trouwens uit die samenwoning kinderen geboren in 2007, 2011 en 2012, de twee laatste kinderen in de periode dat verzoeker en zijn echtgenote in België woonden. Dit toont ten overvloede de samenwoning aan.

Er wordt ook gesteld dat het contact via de moderne communicatiemiddelen kan onderhouden worden minstens tot betrokkene zich opnieuw mag begeven op het grondgebied.

Het gaat in tegen elk pedagogisch principe dat enig normaal gezinsleven en opvoeding van de kinderen via de moderne communicatiemiddelen zou kunnen geschieden. Dit is in tegenspraak met het recht op een werkelijk gezinsleven. Elk normaal denkend mens weet dit; desalniettemin blijft dit motief een stereotiepe motivering, ook in de hier betwiste beslissing.

De beslissing motiveert nog dat verzoeker de familie vanop afstand kan bijstaan 'tot verzoeker zich opnieuw op het grondgebied mag begeven'. Verzoeker krijgt een inreisverbod van 6 jaar. Hij zal dus de kinderen kunnen terugzien in 2030 wanneer deze inmiddels respectievelijk 23 jaar, 19 jaar en 18 jaar zijn geworden. De kinderen zullen bijgevolg de bijstand en opvoeding van en door hun vader moeten missen in een cruciale periode van hun groei en opvoeding. De stereotiepe motivering op dit punt miskent de concrete realiteit en de gevolgen van dit motief.

5.

De in het middel vermelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zijn geschonden.

De beslissing is niet afdoende formeel en materieel gemotiveerd.

De beslissing is onzorgvuldig en niet redelijk.

Tweede onderdeel,

Ook de samenlezing van de vermelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag met artikel 8 EVRM, vormt een grond voor vernietiging van de bestreden beslissing.

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moet beoordelen in het licht van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, §109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013 Berisha/Zwitserland, §51 met verwijzing naar Grote Kamer, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78). (eigen onderlijning) Er is in de bestreden beslissing geen, alleszins geen afdoende, aandacht besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de maatregel vanuit het licht van de betrokken kinderen.

Het essentiële motief dat de bestreden beslissing geeft is dat uit 'niks' (sic) blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden en dat er geen hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Dit motief is een loutere algemene bewering die op geen enkele wijze onderzocht is. Het motief is ook onjuist. Het gezin is destijds om politieke redenen Azerbeidzjan ontvlucht; hiermee wordt geen rekening gehouden. Verder is het gezin hier ruim 13 jaar gevestigd en betreft het drie kinderen die hier schoollopen, en waarvan er twee in België geboren zijn.

Het gaat om drie relatief jonge kinderen (twee in België geboren), die alien schoolplichtig zijn, kinderen die hier al hun belangen hebben, naar school gaan, hun vrienden en hobby's hebben.

Er is op dit punt dan ook geen enkele overweging met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de genomen maatregel, of alleszins geen enkel zorgvuldig onderzoek naar die gevolgen van de maatregel. Het blijft in de beslissing bij louter algemene en theoretische beweringen.

Een normaal denkend mens beseft dat de door de beslissing gemotiveerde 'oplossingen' voor de kinderen (hier blijven zonder vader; naar Azerbeidzjan of een niet Schengenland gaan als breuk in hun leven) en globaal voor het gezin, menselijk gesproken niet haalbaar noch uitvoerbaar zijn, toch niet vanuit algemeen democratisch en humanitair oogpunt.

De beoordeling van artikel 8 EVRM is effectief marginaal in de bestreden beslissing. Het motief dat in dat kader gegeven wordt is louter stereotiep. Artikel 8.2 EVRM vereist evenwel op zich een echte proportionaliteitstoets, een gedetailleerde en gegronde faire balance overweging. Dergelijke toetsing ontbreekt. De belangen van de kinderen zijn niet 'meegenomen' in de belangenafweging die vereist is onder artikel 8 EVRM.

De beslissing schendt artikel 8 EVRM. Er is geen werkelijk proportionaliteitsafweging gemaakt. De beslissing overweegt evenmin op afdoende wijze de uitvoerbaarheid en haalbaarheid ervan voor de kinderen en voor het gezin."

en:

"1.

Artikel 7, 3° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel geeft wanneer betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Dit houdt in dat de motivering om de redenen van openbare orde of nationale veiligheid te weerhouden, op zich dient te beantwoorden aan de vereisten van deze begrippen en dat deze afdoende gemotiveerd zijn.

Het begrip openbare orde veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, C-331/16 en C- 366/16, pt 41).

2.

Verzoeker betwist niet dat hij twee veroordelingen heeft opgelopen. Strafrechtelijke veroordelingen zijn op zich geen voldoende voorwaarde (GwH, 112/2019, B.54.3); zij leiden niet tot een automatische verwijdering (zie o.m. HvJ 10 juli 2008, C-33/07).

Het gaat om twee relatief lichte veroordelingen van 10 maanden gevangenisstraf voorwaardelijk en 10 maanden gevangenisstraf effectief.

De bestreden stelt dat deze feiten ernstig zijn en er uit kan worden afgeleid dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

In feite hanteert de beslissing een automatisme tussen de strafrechtelijke veroordelingen en het verlenen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.

Bij de beoordeling op zich van de redenen van openbare orde dient de bestreden beslissing allé gegevens van het dossier op feitelijk juiste wijze in aanmerking te nemen.

De beslissing dient de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, aan te tonen. Het begrip openbare orde moet restrictief worden opgevat omdat het gaat om een afwijking van de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie.

Verzoeker verwijst terzake naar de rechtspraak van het ECHT en onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:

2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen "rechtstreeks uit de richtlijnen " werden gehaald: "Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun préambule aan dat het begrip "openbare orde" de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare orde " en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU) Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de

grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat. zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie. " Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook. naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Verzoeker stelt dat de twee strafrechtelijke veroordelingen niet beantwoorden aan de vereisten die vermelde rechtspraak stelt om te kunnen spreken van het kunnen schaden van de openbare orde.

Het begrip 'voldoende ernstig' is niet aanwezig. Het gaat om twee veroordelingen in dezelfde context van het gebruik van valse papieren om hier te kunnen werken en leven; het gaat om twee relatief lichte veroordelingen van 10 maanden gevangenisstraf voorwaardelijk, en 10 maanden gevangenisstraf effectief. Het gaat niet om misdrijven gelieerd met geweld, terrorisme, kindermisbruik, drugs.

Verder is de actualiteit van de bedreiging niet aangetoond. De veroordeling van 30.3.2018 betreft feiten van 1.3.2014 tot 31.1.2016; de veroordeling van 1.2.2022 betreft evenmin recente feiten.

De overwegingen in de bestreden beslissing zijn niet afdoende, alleszins niet zorgvuldig, en in strijd met wat vermelde rechtspraak vereist om de grondslag van het kunnen schaden van de openbare orde te kunnen weerhouden.

Voor de volledigheid betwist verzoeker dat gegevens uit de ANG in aanmerking kunnen komen voor de hier bestreden beslissing. Het gaat niet om veroordelingen; het gaat niet om lastens verzoeker bewezen feiten; de ANG noteert 'contact' met de politie, maar dit kan evengoed betrekking hebben op de slachtoffers, getuigen, enz..."

en:

"Eerste onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum .

Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken.

Er werd geen controle verricht.

Tweede onderdeel,

In het kader van artikel 74/13 vreemdelingenwet geeft het bevel nu, na een arrest van de Raad van State, wel een motivering.

Het betreft evenwel grotendeels een loutere standaard motivering, die onjuist en minstens niet afdoende is, zoals in het eerste middel aangetoond en hier voor herhaald aanzien.

Verzoeker betwist de motieven die specifiek met betrekking tot de toepassing van artikel 8 EVRM worden gegeven.

Verzoeker is gehuwd en is vader van drie kinderen geboren in 2007, 2011 en 2012. De twee jongste kinderen zijn in België geboren. In de periode dat verzoeker in België was en niet in het gesloten centrum of in de gevangenis vertoefde maakte hij deel uit van het gezin. Hij heeft in die periodes steeds samen met zijn echtgenote en kinderen gewoond. Dit was enkel niet het geval in korte periodes: in 2018 februari - juni (gerepatriëerd 17.6.2018) toen hij naar Polen is gerepatriëerd en van 13.9.2022 tot 7.5.2023 (gevangenis). In de periode van de aanvraag 9bis vreemdelingenwet van het gezin was verzoeker nog niet terug bij zijn gezin. In die aanvraag staat letterlijk: 'De echtgenoot van verzoekster maakt vandaag geen deel uit van het gezin.' Het gaat over 'vandaag' en zegt dus niets over een lange periode. Er wordt vermeld dat het om haar echtgenoot gaat. Korte tijd later is hij wel terug in het gezin wat bevestigd wordt door het feit dat hij op 13.9.2022 werd opgepakt.

Ten onrechte beperkt de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoeker voor wat betreft de duurtijd en realiteit. Het gezinsleven sedert het 13 jarig verblijf in België omspande het grootste gedeelte van die période. Er werden overigens twee kinderen geboren in België, wat het gezinsleven aantoont.

In die zin geeft de bestreden beslissing een betwistbare lezing van het administratief dossier, daar het duidelijk is dat het voor het hele gezin over één dossier gaat. Het dossier van verzoeker en van zijn partner en kinderen heeft overigens het zelfde OV nummer (...).

Verder wordt betwist dat de verwijdering geen breuk met het familieleven betekent en geen ernstig nadeel meebrengt.

Het is wel een breuk met het familieleven; verzoeker krijgt het bevel om het grondgebied te verlaten en moet bijgevolg voor lange tijd uit het land (met inreisverbod van zes jaar) en dus gescheiden blijven van zijn echtgenote en kinderen, en zo wordt hem het gezinsleven in feite voor een zeer lange periode onzegd.

Een lange scheiding van partner en drie kinderen is wel een ernstig nadeel. Wat dit laatste betreft wordt opgemerkt dat 'ernstig nadeel' niet het critérium is om het al of niet voortzetten van het familieleven en artikel

8 EVRM te beoordelen. Integendeel moet het in essentie gaan om een faire balance-toets bij de beoordeling van het gezinsleven. Dit faire balance-toets is in de besteden beslissing volledig afwezig.

Verder betreft artikel 8 EVRM niet enkel de bescherming van het kerngezin, maar ook van het privéleven.

Dit privéleven van verzoeker is, zoals in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet was aangeduid, ook zijn lang verblijf, zijn integratie, het feit dat hij gewerkt heeft in België en een werkbefoete had... Met dit alles is geen rekening gehouden in de hier bestreden beslissing.

Nochtans zijn al deze gegevens aanwezig in het administratief dossier.

Verwerende partij die hier via het administratief dossier van op de hoogte was, miskent dit gegeven.

Derde onderdeel,

1.

De bijlage 13 septies houdt een beslissing tot verwijdering in gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht en concreet met artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie.

Het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. biz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. biz. 1-8237, punt 101 ; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. biz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

2.

Verzoeker diende gehoord te worden vooraleer het bevel werd genomen. Dit gebeurde niet.

Er wordt in de beslissing niet naar een verhoor verwezen. Er wordt enkel verwijzen naar 'een gesprek' met een terugkeerbegeleider van DVZ in de gevangenis te Turnhout. Het ging over een gesprek over zijn administratieve situatie.

Verzoeker betwist dat dit gesprek kan aanzien worden als het uitoefenen van het hoorrecht.

3.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij kunnen wijzen op zijn familiale situatie en met name het feit dat hij, ondanks repatriëring en gevangenis, het overgrote deel van zijn verblijfsperiode in België, deel had uitgemaakt van het gezin.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van hemzelf en zijn familie.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang."

en:

"Het inreisverbod van 8.4.2024 heeft als grondslag het hoger betwiste bevel om het grondgebied te verlaten van 8.4.2024. Aangezien het bevel dient vernietigd te worden is er geen wettige grondslag voor het inreisverbod, en dient dit ook vernietigd te worden.

(...) De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, vierde lid vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt: (...)

Eerste onderdeel, wat betreft de toepassing van artikel 74/11 §1, vierde lid vreemdelingenwet

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing stelt op basis van artikel 74/11 § 1, vierde lid dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van zes jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het bevel van 8.4.2024 dat de grondslag vormt voor het inreisverbod hanteert niet het begrip 'ernstige bedreiging' voor de openbare orde of nationale veiligheid, maar het begrip 'kunnen schaden' van de openbare orde of de nationale veiligheid.

'Ernstige bedreiging' en 'kunnen schaden' zijn onderscheiden begrippen met betrekking tot de ernst van aantasting van de openbare orde (het bevel weerhoudt in de motivering niet de aantasting van de nationale veiligheid).

'Ernstige bedreiging' vereist een hogere graad van aantasting dan 'kunnen schaden' van de openbare orde. Er kan in casu wat het inreisverbod dan ook geen gebruik worden gemaakt van het begrip 'ernstige bedreiging', waar in het bevel om het grondgebied te verlaten, het begrip 'kunnen schaden' wordt gehanteerd.

Alleszins kan het begrip 'ernstige bedreiging' niet gehanteerd worden in de beslissing met betrekking tot het inreisverbod, zonder in die beslissing te motiveren dat het kunnen schaden van de openbare orde, ook een ernstige bedreiging uitmaakt van die openbare orde. Dergelijke motivering ontbreekt in de beslissing over het inreisverbod.

Wat meer is: de beslissing in verband met het inreisverbod motiveert precies 'dat uit de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden'. Er wordt in de motivering dus niet gesteld dat verzoeker door zijn gedrag een ernstige bedreiging van de openbare orde zou uitmaken; er wordt enkel gesteld dat hij deze kan schaden. Dit is geen afdoende motivering en basis voor toepassing van artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet.

Tweede subonderdeel,

Bij de beoordeling op zich van de redenen van openbare orde dient de bestreden beslissing alle gegevens van het dossier op feitelijk juiste wijze in aanmerking te nemen.

De beslissing dient de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, aan te tonen. Het begrip openbare orde moet restrictief worden opgevat omdat het gaat om een afwijking van de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie.

Verzoeker verwijst terzake naar de rechtspraak van het EHRJ en onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:

2. 7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen "rechtstreeks uit de richtlijnen" werden gehaald: "Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun préambule aan dat het begrip "openbare orde" de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare orde" en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU) Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]" Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie." Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"(Pari.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Verzoeker stelt dat de twee strafrechtelijke veroordelingen niet beantwoorden aan de vereisten die vermelde rechtspraak stelt om te kunnen spreken van het kunnen schaden van de openbare orde.

Het begrip 'voldoende ernstig' is niet aanwezig. Het gaat om twee veroordelingen in dezelfde context van het gebruik van valse papieren om hier te kunnen werken en leven; het gaat om twee relatief lichte veroordelingen van 10 maanden gevangenisstraf voorwaardelijk, en 10 maanden gevangenisstraf effectief. Het gaat niet om misdrijven gelieerd met geweld, terrorisme, kindermisbruik, drugs.

Verder is de actualiteit van de bedreiging niet aangetoond. De veroordeling van 30.3.2018 betreft feiten van 1.3.2014 tot 31.1.2016; de veroordeling van 1.2.2022 betreft evenmin recente feiten.

De overwegingen in de bestreden beslissing zijn niet afdoende, alleszins niet zorgvuldig, en in strijd met wat vermelde rechtspraak vereist om de grondslag van het kunnen schaden van de openbare orde te kunnen weerhouden.

Voor de volledigheid betwist verzoeker dat gegevens uit de ANG in aanmerking kunnen komen voor de hier bestreden beslissing. Het gaat niet om veroordelingen; het gaat niet om lastens verzoeker bewezen feiten; de ANG noteert 'contact' met de politie; maar dit kan evengoed betrekking hebben op de slachtoffers, getuigen, enz...

Ondergeschikt, het gedrag van verzoeker kan niet aanzien worden als een ernstige bedreiging van de openbare orde.

Tweede onderdeel, wat betreft de toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet 1. In de bestreden beslissing wordt dit artikel niet vermeld. Het betreft een schending van de formele motivering; een essentiële wettelijke bepaling is afwezig.

Er wordt louter verwezen naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wat evenwel een volledig andere inhoud heeft dan artikel 74/13 vreemdelingenwet, en ook andere verplichtingen tot motivering inhoudt.

2.

Ondergeschikt en louter voor de volledigheid en zonder enige nadelige erkenning op dit punt, wordt gesteld dat de motivering die dan wel in verband met artikel 74/11, alias 74/13 vreemdelingenwet wordt betwist.

Op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan.

Verzoeker verwijst naar wat hierover hoger gesteld is onder de middelen ontwikkeld in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel, onderdelen één en twee, en het derde middel, onderdeel twee, hoger ontwikkeld met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, worden hier als herhaald en als integraal hernomen, aanzien.

3.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 74/11, artikel 74/13 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Derde onderdeel: niet respecteren van het hoorrecht

1.

De bijlage 13 sexies houdt een beslissing tot verwijdering in gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht en concreet met artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie. Het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. biz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. biz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. biz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

2.

Met betrekking tot het inreisverbod is verzoeker niet gehoord.

Het inreisverbod is een autonome beslissing die weliswaar steunt op een beslissing tot verwijdering maar die op zich te onderscheiden is van de beslissing tot verwijdering en van het verhoor in dat kader.

Er wordt in de beslissing niet naar een verhoor verwezen. Er wordt enkel verwijzen naar 'een gesprek' met een terugkeerbegeleider van DVZ in de gevangenis te Turnhout. Het ging over een gesprek over zijn administratieve situatie.

Verzoeker betwist dat dit gesprek kan aanzien worden als het uitoefenen van het hoorrecht.

Het gesprek met de terugkeerbegeleider had niet als voorwerp het mogelijk opleggen van een inreisverbod, wat een andere inhoud heeft dan een verwijdering (bevel).

3.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij kunnen wijzen op zijn familiale situatie en met name het feit dat hij, ondanks repatriëring en gevangenis, het overgrote deel van zijn verblijfsperiode in België, deel had uitgemaakt van het gezin.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van hemzelf en zijn familie.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd. Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang."

4.2. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

4.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om in haar derde middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de eerste bestreden beslissing artikel 49, §3 van de Vreemdelingenwet schendt. Zij laat tevens na om in haar vierde middel uiteen te zetten op welke wijze de tweede bestreden beslissing artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet schendt.

Het derde en vierde middel zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘*afdoende*’ wijze. Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen zijn.

In *casu* geeft zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen, zoals blijkt uit de motieven, weergegeven onder punt 1.1. respectievelijk 1.2.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing geen formele rechtsbasis bevat voor de beoordeling van het belang van de kinderen maar gaat er met haar betoog aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “*Bij nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*” Met het betoog dat de eerste bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar (enig artikel uit) het Kinderrechtenverdrag, dat het een essentieel te beoordelen rechtsgrond is, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing gehouden was te verwijzen naar (enig artikel uit) het Kinderrechtenverdrag. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.7.23.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet grotendeels een loutere standaard motivering betreft, dat het motief dat in het kader van artikel 8 van het EVRM wordt gegeven louter stereotiep is, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM motiveert over de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij vermeldt immers gegevens die betrekking hebben op de verzoekende partij en haar situatie. Bovendien merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet in de tweede bestreden beslissing wordt vermeld, dat een essentiële wettelijke bepaling afwezig is, maar gaat eraan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen terwijl de tweede bestreden beslissing een inreisverbod betreft, zodat niet blijkt dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing naar voornoemd artikel diende te verwijzen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

4.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de geschonden geachte rechtsnormen en -beginselen.

4.7. Betreffende de eerste bestreden beslissing

4.7.1. De verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Het bestreden bevel steunt aldus op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste, ten derde en ten twaalfde die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, het feit dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat het tweede en derde motief niet deugdelijk zijn op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

4.7.2. Betreffende het motief dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, betoogt de verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing stelt dat zij

niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum, dat dit niet werd onderzocht, dat haar paspoort niet werd nagekeken, dat er geen controle werd verricht.

Betreffende het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, stelt de verzoekende partij dat zij niet betwist dat zij twee veroordelingen heeft opgelopen, dat strafrechtelijke veroordelingen op zich geen voldoende voorwaarde zijn, dat zij niet leiden tot een automatische verwijdering, dat het gaat om twee relatief lichte veroordelingen van tien maanden gevangenisstraf voorwaardelijk en tien maanden gevangenisstraf effectief, dat de eerste bestreden beslissing stelt dat deze feiten ernstig zijn en er uit kan worden afgeleid dat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, dat de eerste bestreden beslissing in feite een automatisme hanteert tussen de strafrechtelijke veroordelingen en het verlenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat de twee strafrechtelijke veroordelingen niet beantwoorden aan de vereisten die de rechtspraak van het Hof van Justitie stelt om te kunnen spreken van het kunnen schaden van de openbare orde, dat het begrip 'voldoende ernstig' niet aanwezig is, dat het gaat om twee veroordelingen in dezelfde context van het gebruik van valse papieren om hier te kunnen werken en leven, dat het gaat om twee relatief lichte veroordelingen van tien maanden gevangenisstraf voorwaardelijk en tien maanden gevangenisstraf effectief, dat het niet gaat om misdrijven gelieerd met geweld, terrorisme, kindermisbruik, drugs, dat verder de actualiteit van de bedreiging niet is aangetoond, dat de veroordeling van 30 maart 2018 feiten betreft van 1 maart 2014 tot 31 januari 2016, dat de veroordeling van 1 februari 2022 evenmin recente feiten betreft, dat de overwegingen in de eerste bestreden beslissing niet afdoende zijn, alleszins niet zorgvuldig, en in strijd met wat vermelde rechtspraak vereist om de grondslag van het kunnen schaden van de openbare orde te kunnen weerhouden, dat zij betwist dat gegevens uit de ANG in aanmerking kunnen komen voor de eerste bestreden beslissing, dat het niet gaat om veroordelingen, dat het niet gaat om lastens haar bewezen feiten, dat de ANG 'contact' met de politie noteert, maar dat dit evengoed betrekking kan hebben op de slachtoffers, getuigen, enzovoort.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid en op grond van de in de eerste bestreden beslissing opgenomen gegevens kon stellen dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en aldus toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist en volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij slechts kritiek op overvloedige motieven betreft en op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt evenmin enkel verwezen naar het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: het bestaan van een risico op onderduiken. Ook deze motieven worden niet betwist. Deze motieven betreffende het risico op onderduiken volstaan op zich reeds om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat ook hier dient vastgesteld te worden dat de kritiek van verzoekende partij slechts een kritiek op een overvloedig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op voormelde vaststellingen is de voormelde kritiek van de verzoekende partij niet dienstig.

4.7.3. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad opmerkt wat volgt.

Door louter te stellen dat haar paspoort niet werd nagekeken, dat er geen controle werd verricht, dat dit niet werd onderzocht, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en aldus toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij toont met haar betoog niet aan dat zij wel degelijk houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betreffende het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, stelt de verzoekende partij dat zij niet betwist dat zij twee veroordelingen heeft opgelopen, dat strafrechtelijke veroordelingen op zich geen voldoende voorwaarde zijn, dat zij niet leiden tot een automatische verwijdering, dat de beslissing in feite een automatisme hanteert tussen de strafrechtelijke veroordelingen en het verlenen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij, om in de eerste bestreden beslissing tot de vaststelling te komen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, niet alleen wijst op twee veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen, doch ook op de strafmaat en de aard en de ernst van de feiten, die, zo stelt zij, getuigen van een malafide instelling en de goede werking

van een rechtstaat ondermijnen, op twee verkeersvoorgaanden en op het feit dat de verzoekende partij meerdere malen in contact kwam met de politie, waaruit *“geconcludeerd (kan) worden dat (zij) (...) weinig respect toont voor de geldende rechtsregels”*. Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing een automatisme hanteert tussen de strafrechtelijke veroordelingen en het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De Raad merkt op dat de overige kritiek van de verzoekende partij in dit verband, zoals uiteengezet in punt 4.7.2., in het vierde middel wordt herhaald en wordt gericht tegen de tweede bestreden beslissing. De motieven in de eerste bestreden beslissing om de vaststelling te onderbouwen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, worden in de tweede bestreden beslissing hernomen om de vaststelling te schragen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.8.4. blijkt dat de verzoekende partij met voornoemd betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze in de tweede bestreden beslissing tot de vaststelling is gekomen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad merkt op dat de verzoekende partij met hetzelfde betoog en gelet op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 4.8.4. evenmin aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu* op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze in de eerste bestreden beslissing tot de vaststelling is gekomen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4.7.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

4.7.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *‘fair balance’* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het

familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4.7.6. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

4.7.7. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

4.7.8. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen en het hoger belang van haar kinderen. Zij licht toe dat zij drie minderjarige kinderen in België heeft, respectievelijk geboren in 2007, 2011 en 2012 en bijgevolg 17 jaar, 13 jaar en 12 jaar oud, dat de twee jongste kinderen in België zijn geboren en dat zij samen met hun moeder, haar echtgenote, legaal verblijft in België hebben.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn vrouw en kinderen in België aanwezig zijn. Mijnheer stelt snel vrijgelaten te worden met een enkelband, zodat hij zich bij zijn gezin kan voegen.

Hij verklaarde een duurzame relatie in België te hebben met zijn vrouw Q., Z. (...). Zij hebben samen drie minderjarige kinderen nl. Q., A. (...), Y. (...) en U. (...). Zij verblijven legaal in België. Mijnheer verblijft sinds 03.02.2024 opnieuw in de gevangenis. Mevrouw bezocht E. (...) op heden slechts één maal in de gevangenis namelijk op 24.03.2024. Zijn kinderen komen op heden niet op bezoek.

(...)

Dat betrokkene een vrouw en kinderen heeft op het Belgisch grondgebied geeft hem niet automatisch (opnieuw) recht op verblijf. Zowel betrokkene als zijn vrouw wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin de partner niet langer in België kan of mag verblijven. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een partner die verblijf geniet in België, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Bovendien dient gemeld te worden dat de partner van betrokkene in haar aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 12.02.2019 aangaf dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van het gezin. Bij de woonstcontrole stond gemeld dat hij intrekt bij zijn gezin op 08.08.2022. Op 13.09.2022 werd hij opgesloten in de gevangenis tot 07.05.2023. Op 04.02.2024 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis, alwaar hij tot op heden verblijft. Dit toont aan dat betrokkene pas recent en kortstondig de banden heeft aangehaald met zijn partner en kinderen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in

het privé-en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Betrokkene en zijn familie kunnen steeds kiezen om het gezinsleven verder zetten in een ander land buiten het Schengengrondgebied. Indien dit niet wenselijk is, kan betrokkene steeds vanuit het buitenland financieel bijdragen aan de opvoeding. En kunnen contacten onderhouden worden aan de hand van moderne communicatietechnieken. Minstens tot betrokkene zich opnieuw mag begeven op het grondgebied."

4.7.9. De verzoekende partij betoogt dat wordt gesteld, blijkbaar om het gezinsleven en het belang van de kinderen in vraag te stellen, dat haar echtgenote slechts één maal en de kinderen niet op bezoek zijn gekomen bij de vader in de gevangenis te Turnhout, dat de kinderen herhaaldelijk een aanvraag hebben gedaan om op bezoek te komen maar dat dit door de directie van de gevangenis werd geweigerd omdat het oudste, niet in België geboren, kind geen gelegaliseerde geboorteakte kon voorleggen, en dit ondanks het feit dat hij de achternaam van haar had, dat eens opgesloten in het gesloten centrum in Merksplas dit geen probleem was en er wel bezoek is geweest, dat dit op zich evenmin een argument is om het gezinsleven in vraag te stellen.

Zij stelt verder dat zij gehuwd is en vader is van drie kinderen geboren in 2007, 2011 en 2012, dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn, dat in de periode dat zij in België was en niet in het gesloten centrum of in de gevangenis vertoefde, zij deel uitmaakte van het gezin, dat zij in die periodes steeds samen met haar echtgenote en kinderen heeft gewoond, dat dit enkel niet het geval was in korte periodes: in 2018 februari - juni (gerepatrieerd 17 juni 2018) toen zij naar Polen is gerepatrieerd en van 13 september 2022 tot 7 mei 2023 (gevangenis), dat zij in de periode van de aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet van het gezin nog niet terug bij haar gezin was, dat in die aanvraag letterlijk staat: *'De echtgenoot van verzoekster maakt vandaag geen deel uit van het gezin.'*, dat het gaat over 'vandaag' en dus niets zegt over een lange periode, dat er wordt vermeld dat het om haar echtgenoot gaat, dat zij korte tijd later wel terug in het gezin is, wat bevestigd wordt door het feit dat zij op 13 september 2022 werd opgepakt, dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte haar gezinsleven beperkt voor wat betreft de duurtijd en realiteit, dat het gezinsleven sedert het dertienjarig verblijf in België het grootste gedeelte van die periode omspande, dat er overigens twee kinderen werden geboren in België, wat het gezinsleven aantoont, dat de eerste bestreden beslissing in die zin een betwistbare lezing van het administratief dossier geeft, daar het duidelijk is dat het voor het hele gezin over één dossier gaat, dat haar dossier en dat van haar partner en kinderen overigens hetzelfde OV-nummer hebben, dat de concrete overwegingen die in het kader van het familieleven (en de kinderen) wel gegeven worden bovendien feitelijk onjuist, minstens niet zorgvuldig en afdoende aangetoond zijn, dat er ook wordt gesteld dat zij pas recent en kortstondig de banden met haar partner en gezin heeft aangehaald, dat deze gegevens onjuist zijn, dat zij wel samenwoonde met haar echtgenote en kinderen en dit op het adres E. te A.-B., dat dit afdoende blijkt uit de gegevens die in het administratief dossier aanwezig zijn, dat zo in haar aanvraag machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, opgemaakt op 10 mei 2022, het adres E. werd vermeld en dat zij er samenwoonde met haar echtgenote en kinderen, dat ook in de aanvraag 9bis van 22 maart 2024 vermeld adres en vermelde samenwoning zijn opgegeven, dat ook in de procedures die voorheen gevoerd werden voor de Raad steeds het vermelde adres en de vermelde samenwoning is vermeld, dat het feit dat zij bij de aanvraag machtiging tot verblijf van 12 februari 2019 van haar echtgenote en kinderen niet was opgenomen louter te maken had met het gegeven dat zij toen naar Polen gerepatrieerd was en tijdelijk niet meer bij haar gezin kon verblijven, dat de eerste bestreden beslissing stelt dat in die aanvraag zou staan dat zij 'geen deel meer uitmaakte van het gezin', dat de aanvraag stelt dat zij 'vandaag geen deel uitmaakt van het gezin'; dat het een wezenlijke nuance is, daar het woord 'niet meer' er niet in voorkomt, en dat integendeel het woord 'vandaag' er wel in voorkomt, dat deze nuances door de beslissing niet worden gerespecteerd, dat uit het rijksregister – waarvan zij een uittreksel bij haar verzoekschrift voegt – en het administratief dossier blijkt dat zij vanaf haar eerste verblijf in België op 16 juni 2011 tot haar repatriëring op 7 juni 2018 of exact zeven jaar wel in België woonde en overigens op dezelfde adressen als haar echtgenote en kinderen, dat er trouwens uit die samenwoning kinderen werden geboren in 2007, 2011 en 2012, de twee laatste kinderen in de periode dat zij en haar echtgenote in België woonden, dat dit ten overvloede de samenwoning aantoont.

Met voornoemd betoog toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met de motieven van de eerste bestreden beslissing, waarin wordt gesteld *“Mijnheer verblijft sinds 03.02.2024 opnieuw in de gevangenis. Mevrouw bezocht E. (...) op heden slechts één maal in de gevangenis namelijk op 24.03.2024. Zijn kinderen komen op heden niet op bezoek. (...) Bovendien dient gemeld te worden dat de partner van betrokkene in haar aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 12.02.2019 aangaf dat betrokkene geen deel meer uitmaakte van het gezin. Bij de woonstcontrole stond gemeld dat hij intrekt bij zijn gezin op 08.08.2022. (...) Dit toont aan dat betrokkene pas recent en kortstondig de banden heeft aangehaald met zijn partner en kinderen.”*, en tracht zij deze te weerleggen. De Raad ziet echter niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij dit betoog, nu uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, niettegenstaande voormelde motieven vraagtekens lijken te plaatsen bij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar echtgenote en hun kinderen, alsnog de hypothese heeft onderzocht dat er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en is overgegaan tot een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.7.10. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63). Het onderzoek geschiedt concreet aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken persoon zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het

belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

4.7.11. De verzoekende partij betwist dat de verwijdering geen breuk met het familieleven betekent en geen ernstig nadeel meebrengt. Zij stelt dat er een breuk is met het familieleven, dat zij het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten (met inreisverbod voor zes jaar) en bijgevolg voor lange tijd uit het land moet en dus gescheiden blijft van haar echtgenote en kinderen, dat zo haar het gezinsleven in feite voor een zeer lange periode wordt ontzegd.

De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zowel zij als haar vrouw wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op haar illegale verblijfssituatie in België, dat zij er binnen deze precaire context alsnog voor kozen om in België een gezinsleven uit te bouwen, dat haar partner dan ook behoorde te weten dat dit mogelijk zou leiden tot een situatie waarin de verzoekende partij niet langer in België kan of mag verblijven, dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten, dat uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou verdergezet kunnen worden, dat het feit dat haar partner niet gedwongen kan worden het Belgisch grondgebied te verlaten niet maakt dat zij haar niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders, dat zij en haar familie steeds kunnen kiezen om het gezinsleven verder te zetten in een ander land buiten het Schengengrondgebied. Zij toont met voornoemd betoog niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Gelet op voornoemde motieven maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat er sprake is van een breuk met het familieleven of dat zij voor lange tijd gescheiden blijft van haar echtgenote en kinderen. Haar betoog dat een lange scheiding van haar partner en drie kinderen een ernstig nadeel is, is in het licht van het voorgaande dan ook niet dienstig.

De verwerende partij heeft tevens gemotiveerd over de situatie dat het niet wenselijk is om het gezinsleven verder te zetten in een ander land buiten de Schengenzone en aldus over de situatie dat de echtgenote van de verzoekende partij en hun minderjarige kinderen in België blijven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in dergelijke situatie sprake is van een breuk met het familieleven, nu uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat zij vanuit het buitenland financieel kan bijdragen aan de opvoeding en contacten onderhouden kunnen worden aan de hand van moderne communicatietechnieken, minstens tot de verzoekende partij zich opnieuw op het grondgebied mag begeven. De verzoekende partij toont, mede gelet op wat volgt, niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat zij (in dat geval) voor lange tijd gescheiden blijft van haar echtgenote en kinderen, maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk. Zij toont immers niet aan dat haar gezinsleden haar niet op regelmatige tijdstippen kunnen komen bezoeken in het land van herkomst of in een land waar zij zich allen naartoe kunnen begeven. Daarnaast merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij vanuit haar land van herkomst steeds kan verzoeken om een opheffing of opschorting van het inreisverbod, onder aanvoering van haar gezinssituatie.

4.7.12. Over het motief dat uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden en dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten, stelt de verzoekende partij dat dit een loutere algemene bewering is die op geen enkele wijze onderzocht is, dat voornoemd motief onjuist is, dat het gezin destijds om politieke redenen Azerbeidzjan ontvlucht is, dat hiermee geen rekening wordt gehouden, dat het gezin hier ruim dertien jaar gevestigd is en het drie kinderen betreffen die hier schoollopen en waarvan er twee in België geboren zijn, dat het gaat om drie relatief jonge kinderen (twee in België geboren), die allen schoolplichtig zijn, kinderen die hier al hun belangen hebben, naar school gaan en hun vrienden en hobby's hebben.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenote stellen Azerbeidzjan om politieke redenen te zijn ontvlucht. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij in België meerdere malen om internationale bescherming verzocht, namelijk op 15 juni 2011 en op 19 maart 2018, dewelke beiden negatief afgesloten werden (beslissing CGVS: weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming), waaruit blijkt dat haar vrees niet aannemelijk werd bevonden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook het verzoek om internationale bescherming van de echtgenote van de verzoekende partij negatief werd afgesloten. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gegeven dat zij om politieke redenen Azerbeidzjan ontvlucht (zouden) zijn een hinderpaal vormt om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten.

De verzoekende partij wijst verder op het dertienjarig verblijf van het gezin in België en het in België schoollopen van de drie schoolplichtige kinderen, waarvan er twee in België geboren zijn, die hier al hun belangen hebben, naar school gaan en hun vrienden en hobby's hebben maar laat na concreet toe te lichten waarom dit een hinderpaal vormt om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar minderjarige kinderen hun scholing en hun privéleven niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Door louter te wijzen op het dertienjarig verblijf van het gezin in België, de schoolplicht van de drie kinderen en de geboorte van twee van de kinderen in België, toont de verzoekende partij niet aan welke omstandigheden dit verderzetten van het schoollopen en het privéleven in het land van herkomst door de minderjarige kinderen, in de weg zou staan.

Zelfs indien zou blijken dat voornoemde elementen effectief hinderpalen zijn om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten en dat het motief dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten, zoals de verzoekende partij aanvoert, onjuist is, toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij dit betoog nu de verwerende partij tevens rekening heeft gehouden met de situatie dat het gezinsleven verderzetten in een ander land buiten het Schengengrondgebied niet wenselijk is. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat in dergelijke situatie de verzoekende partij steeds vanuit het buitenland financieel kan bijdragen aan de opvoeding en dat contacten onderhouden kunnen worden aan de hand van moderne communicatietechnieken, minstens tot de verzoekende partij zich opnieuw op het grondgebied mag begeven, motieven die de verzoekende partij, gelet op het voorgaande en op wat volgt, geenszins weerlegt of ontkracht. Met het betoog dat zij een inreisverbod krijgt van zes jaar en zij de kinderen dus zal terugzien in 2030 wanneer deze inmiddels respectievelijk 23, 19 en 18 jaar zullen zijn, dat de kinderen de bijstand en opvoeding van en door hun vader moeten missen in een cruciale periode van hun groei en opvoeding, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ook in voornoemd geval – waarbij de echtgenote en kinderen in België blijven – het gezinsleven met haar minderjarige kinderen niet wordt verbroken. Door louter op algemene wijze te stellen dat dit tegen elk pedagogisch principe ingaat dat enig normaal gezinsleven en opvoeding van de kinderen via de moderne communicatiemiddelen zou kunnen geschieden, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven dat de verzoekende partij steeds vanuit het buitenland financieel kan bijdragen aan de opvoeding en dat contacten onderhouden kunnen worden aan de hand van moderne communicatietechnieken – die conform de rechtspraak van het EHRM zijn – *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat deze motieven *“in tegenspraak (zijn) met het werkelijk recht op een werkelijk gezinsleven”*. De Raad wijst er in dit verband op dat vele personen, om professionele of andere redenen, in een ander land dan hun kind dienen te verblijven en er desondanks in slagen een gezinsleven te onderhouden. Het loutere gegeven dat voornoemde motivering, zoals de verzoekende partij stelt, een stereotiepe motivering zou zijn, maakt nog niet dat dit betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Bovendien wordt er in de eerste bestreden beslissing ook op gewezen, in het kader van het bestaande gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen, dat de verzoekende partij opgesloten was in de gevangenis van 13 september 2022 tot 7 mei 2023 en van 4 februari 2024 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met diens minderjarige kinderen. Waar de verzoekende partij betoogt dat de kinderen, na haar verwijdering, de bijstand en opvoeding van en door hun vader zullen moeten missen in een cruciale periode van hun groei en opvoeding, gaat zij er aldus aan voorbij dat dit heden – minstens in zeker mate – eveneens het geval is.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij een inreisverbod van zes jaar krijgt, dat zij dus de kinderen zal kunnen terugzien in 2030 wanneer deze inmiddels respectievelijk 23 jaar, 19 jaar en 18 jaar zijn geworden, gaat zij er ook aan voorbij, het weze herhaald, dat de bestreden beslissingen haar niet verhinderen haar kinderen eerder te zien in haar land van herkomst of in een land waarnaar zij zich allen kunnen begeven. Daarnaast herhaalt de Raad dat de verzoekende partij vanuit haar land van herkomst steeds kan verzoeken om een opheffing of opschorting van het inreisverbod, onder aanvoering van haar gezinssituatie.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing wordt benadrukt dat het feit dat de verzoekende partij een vrouw en kinderen heeft op het Belgisch grondgebied haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat zowel zij als haar vrouw bovendien wist of behoorde te weten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, dat zij er binnen deze precaire context alsnog voor kozen om in België een gezinsleven uit te bouwen en dat de partner van de verzoekende partij dan ook behoorde te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin zij niet langer in België kan of mag verblijven. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

4.7.13. Met het algemeen betoog dat de door de eerste bestreden beslissing gemotiveerde oplossingen voor de kinderen (hier blijven zonder vader, naar Azerbeidzjan of een niet-Schengenland gaan als breuk in hun leven) en globaal voor het gezin, menselijk gesproken niet haalbaar noch uitvoerbaar zijn, toch niet vanuit een algemeen democratisch en humanitair oogpunt, toont de verzoekende partij niet concreet aan dat

voornoemde motieven, die conform de rechtspraak van het EHRM zijn, *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

4.7.14. De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing het belang van de kinderen en het gezinsleven niet als de eerste overweging neemt maar dat het pas een overweging is op pagina twee, vanaf de twaalfde alinea, dat de eerste overweging haar strafrechtelijk en administratief verleden is en dus niet het eerste en hoger belang van de kinderen. Het loutere feit dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing eerst uiteenzet op grond waarvan het bevel wordt genomen en pas vervolgens motiveert waarom het hoger belang van het kind het nemen van het bestreden bevel niet in de weg staat, maakt nog niet dat het primordiaal karakter van het hoger belang van het kind wordt miskent, minstens maakt de verzoekende partij met voorgaand betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de louter theoretische en eenzijdig geïnterpreteerde verwijzing naar rechtspraak die zou stellen dat 'hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter' geen afdoende motivering is om het belang van de kinderen uit te sluiten, dat het geen beschouwing is die het negeren van het primordiaal karakter van het belang van de kinderen rechtvaardigt, merkt de Raad op dat het hoger belang van de kinderen in de eerste bestreden beslissing geenszins wordt uitgesloten of genegeerd, doch in rekening wordt genomen, waarbij de belangrijkste overwegingen zijn dat de verzoekende partij van 13 september 2022 tot 7 mei 2023 en van 4 februari 2024 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen in de gevangenis zat, dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn kinderen, dat de verzoekende partij en haar familie ook steeds kunnen kiezen om het gezinsleven verder te zetten in een ander land buiten het Schengengrondgebied, dat indien dit niet wenselijk is, de verzoekende partij steeds vanuit het buitenland financieel kan bijdragen aan de opvoeding en de contacten kunnen onderhouden worden aan de hand van moderne communicatietechnieken minstens tot de verzoekende partij zich opnieuw op het grondgebied mag begeven. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met (het primordiaal karakter van) het hoger belang van het kind zijn.

De verzoekende partij betoogt dat het een louter theoretische overweging blijft dat die rechtspraak stelt dat de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft en dat de aard en ernst van het misdrijf of van de strafbare feiten kunnen opwegen tegen andere belangen, dat dit motief inderdaad een louter theoretische beschouwing blijft omdat de beslissing op zich geen afweging maakt tussen precies die strafbare feiten enerzijds en de belangen van de kinderen anderzijds. Ze gaat er echter aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, hetgeen zij met haar betoog dat het *in casu* op zich gaat over relatief lichte veroordelingen (10 maanden met uitsluiting en 10 maanden effectief) en dit voor feiten (valsheid in geschriften) die precies verbonden waren aan haar precaire verblijfsstatus en waaruit zij (op een strafbare wijze) wilde ontsnappen om bij haar gezin en kinderen te kunnen zijn en om in België te kunnen werken, waarmee zij schijnbaar de door haar gepleegde feiten tracht te minimaliseren, geenszins weerlegt of ontkracht. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat het niet gaat om veroordelingen die te aanzien zijn als werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, blijkt zij het oneens te zijn met voornoemde vaststelling, doch slaagt zij er evenmin in dit te weerleggen of te ontkrachten. De verwerende partij heeft vervolgens gesteld dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren, en heeft vervolgens het hoger belang van het kind in overweging genomen, waarbij zij stelt dat de verzoekende partij en haar familie steeds kunnen kiezen om het gezinsleven verder te zetten in een ander land buiten het Schengengrondgebied, dat indien dit niet wenselijk is, de verzoekende partij steeds vanuit het buitenland financieel kan bijdragen aan de opvoeding en de contacten kunnen onderhouden worden aan de hand van moderne communicatietechnieken, minstens tot de verzoekende partij zich opnieuw op het grondgebied mag begeven alsook dat de verzoekende partij van 13 september 2022 tot 7 mei 2023 en van 4 februari 2024 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen in de gevangenis zat, dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn kinderen. De verzoekende partij toont niet aan deze belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met het hoger belang van het kind is.

De verzoekende partij stelt dat wanneer dan toch over de kinderen wordt geoordeeld, de motivering niet uitgaat van het belang van de kinderen, laat staan van het hoger belang van en van de gevolgen voor de kinderen, dat de beslissing als uitgangspunt neemt dat de kinderen ofwel België kunnen verlaten om dan in Azerbeidzjan of buiten de Schengenzone bij hun vader te kunnen zijn, ofwel in België kunnen blijven maar dan zonder hun vader, dat dergelijke redenering op geen enkele wijze de belangen van de kinderen als uitgangspunt neemt maar de kinderen tot lijdend voorwerp van de beslissing maakt, dat er geen enkele

overweging is die stelt welke de gevolgen de verwijdering van de vader inhoudt voor de kinderen, dat de beschouwingen met betrekking tot de kinderen eenzijdig uitgaan van overwegingen dat zij ofwel hun vader elders moeten vervoegen of zonder hun vader moeten kunnen leven, dat met het gegeven dat die kinderen al lange jaren in België verblijven, dat zij hier uiteraard in die ganse periode school en opvoeding hebben genoten en zich aangepast hebben aan de Belgische sociale en culturele gebruiken, dat twee van de kinderen in België zijn geboren en er steeds gewoond hebben, geen rekening wordt gehouden.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd, het weze herhaald, dat de verzoekende partij en haar familie steeds kunnen kiezen om het gezinsleven verder te zetten in een ander land buiten het Schengengebied en dat indien dit niet wenselijk is – bijvoorbeeld omdat, zoals de verzoekende partij aanvoert, “*die kinderen al lange jaren in België verblijven, dat zij hier uiteraard in die ganse periode school en opvoeding hebben genoten en zich aangepast hebben aan de Belgische sociale en culturele gebruiken, dat twee van de kinderen in België zijn geboren en er steeds gewoond hebben*” – de verzoekende partij steeds vanuit het buitenland financieel kan bijdragen aan de opvoeding en er contacten onderhouden kunnen worden aan de hand van moderne communicatietechnieken, minstens tot de verzoekende partij zich opnieuw mag begeven op het grondgebied en dat de verzoekende partij van 13 september 2022 tot 7 mei 2023 en van 4 februari 2024 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen in de gevangenis zat, dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn kinderen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven – waaruit aldus wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de gevolgen voor de kinderen van een verwijdering van hun vader – foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met het hoger belang van het kind zijn. Uit voornoemde motieven blijkt geenszins dat de beschouwingen met betrekking tot de kinderen eenzijdig uitgaan van overwegingen dat zij ofwel hun vader elders moeten vervoegen of zonder hun vader moeten kunnen leven, nu blijkt dat zelfs indien de minderjarige kinderen van de verzoekende partij in België zouden blijven, zij contacten kunnen onderhouden met de verzoekende partij aan de hand van moderne communicatietechnieken. Voorts laat de verzoekende partij ook na toe te lichten met welke gevolgen voor de kinderen van de verwijdering van hun vader de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. De Raad herhaalt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft over de situatie waarin de kinderen, die in België een leven hebben opgebouwd, in België blijven. Zo wordt gewezen op de mogelijkheid voor de verzoekende partij om vanuit het buitenland financieel bij te dragen aan de opvoeding, op het verschil in impact van een verwijdering van de vader daar de minderjarige kinderen recent lange periodes niet hebben samengewoond met hun vader en op de mogelijkheid tot het blijven onderhouden van contacten. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat deze motieven niet afdoende zijn in het licht van of in strijd zijn met het hoger belang van het kind.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet concreet aan dat er in de eerste bestreden beslissing geen, alleszins geen afdoende, aandacht wordt besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de maatregel vanuit het licht van de betrokken kinderen en maakt zij niet aannemelijk dat er op dit punt geen enkele overweging is met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de genomen maatregel en dat geen enkel zorgvuldig onderzoek naar de gevolgen van de maatregel gebeurde, dat het louter bij algemene en theoretische beweringen blijft.

4.7.15. De verzoekende partij stelt dat de beoordeling van artikel 8 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing effectief marginaal is en dat het motief dat in dat kader wordt gegeven louter stereotiep is. Echter maakt zij dit, gelet op wat voorafgaat, niet concreet aannemelijk. Zelfs indien wordt aangenomen dat de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing marginaal en stereotiep zou zijn, herhaalt de Raad dat dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

4.7.16. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de “*fair balance*”-toets in de eerste bestreden beslissing volledig afwezig is, dat een echte proportionaliteitstoets, een gedetailleerde en gegronde *fair balance*-overweging ontbreekt, dat de belangen van de kinderen niet zijn meegenomen in de belangenafweging die vereist is onder artikel 8 van het EVRM, dat er geen werkelijke proportionaliteitsafweging is gemaakt of dat de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze de uitvoerbaarheid en haalbaarheid ervan voor de kinderen en voor het gezin overweegt.

4.7.17. De verzoekende partij betoogt dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt en dat haar privéleven, zoals in de aanvraag 9*bis* was aangeduid, ook haar lang verblijf, haar integratie en het feit dat zij gewerkt heeft in België en een werkbelofte had, omvat, dat met dit alles geen rekening is gehouden in de eerste bestreden beslissing, dat al deze gegevens nochtans aanwezig zijn in het administratief dossier en dat de verwerende partij, die hiervan via het administratief dossier op de hoogte was, dit gegeven miskent.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Met de verwijzing naar haar lang verblijf, haar integratie en het feit dat zij gewerkt heeft in België en een werkbelofte had, toont de verzoekende partij niet aan dat de door haar opgebouwde sociale en professionele relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte met voornoemde elementen geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Bovendien wordt er in de eerste bestreden beslissing op gewezen dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 10 september 2023 (lees: 10 augustus 2023) en dat, wat betreft een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog geen attest van inontvangstname mocht ontvangen. Uit de beslissing van 10 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar lang verblijf, haar integratie en het feit dat zij gewerkt heeft in België en een werkbelofte had, doch heeft geoordeeld dat dit privéleven van de verzoekende partij een terugkeer naar haar land van herkomst niet in de weg staat. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er op het eerste zicht geen wijzigingen lijken ten opzichte van haar situatie vorig jaar. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4.7.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

4.7.19. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenote en haar kinderen en over het hoger belang van deze kinderen. Gelet op het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in om aan te tonen dat deze motieven, zoals weergegeven in punt 4.7.8., foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen betreffende haar familie- en gezinsleven of het hoger belang van haar kinderen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaart aan medische problemen te lijden die haar belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij betwist dit niet. Zij brengt geen elementen betreffende haar gezondheidstoestand aan waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

4.7.20. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

4.7.21. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij niet weerlegt of ontkracht dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

4.7.22. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

4.7.23. Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Het betoog dat er in de eerste bestreden beslissing geen verwijzing is naar het Kinderrechtenverdrag, laat staan naar enig artikel uit dit verdrag, dat het in huidige betwisting een essentieel te beoordelen rechtsgrond betreft, dat de belangen van de kinderen op zich en als eerste overweging beoordeeld moeten worden en dit los van de daden van hun vader en in een *fair balance*-afweging met de belangen van de staat, dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag een autonome beoordeling vereisen vanuit het hoger belang van de kinderen en dit niet beoordeeld kan worden met argumenten waarvoor de kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen, dat het Kinderrechtenverdrag in de artikelen 28 en 29 respectievelijk het recht van het kind op onderwijs en het recht om via het onderwijs te komen tot een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind, dat enige overweging op dit punt in de bestreden beslissing volledig afwezig is, is *in casu* dan ook niet dienstig.

4.8. Betreffende de tweede bestreden beslissing

4.8.1. Zoals blijkt uit wat voorafgaat en uit wat volgt, toont de verzoekende partij niet aan dat het bestreden bevel vernietigd dient te worden. Het betoog van de verzoekende partij dat het bestreden inreisverbod het bestreden bevel als grondslag heeft, dat aangezien het bevel dient vernietigd te worden, er geen wettige grondslag voor het inreisverbod is en dit ook vernietigd dient te worden, is dan ook niet dienstig.

4.8.2. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit

zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van zes jaar berust.

In de parlementaire voorbereiding wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak Z. Zh. En O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip gevaar voor de openbare orde in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod.

Het Hof beklemtoont dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde *‘naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’*.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel

onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

4.8.3. De verzoekende partij betoogt dat het begrip 'ernstige bedreiging' niet gehanteerd kan worden in het bestreden inreisverbod zonder in die beslissing te motiveren dat het kunnen schaden van de openbare orde ook een ernstige bedreiging uitmaakt van die openbare orde, dat dergelijke motivering ontbreekt in het bestreden inreisverbod, dat het inreisverbod precies motiveert dat uit de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat er in de motivering dus niet wordt gesteld dat zij door haar gedrag een ernstige bedreiging van de openbare orde zou uitmaken, dat er enkel wordt gesteld dat zij deze kan schaden.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt in de tweede bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd dat en waarom de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Immers stelt de verwerende partij uitdrukkelijk in het bestreden inreisverbod dat de verzoekende partij "*een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*" en motiveert zij dit door te wijzen op het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik – particulieren, feiten waarvoor zij op 30 maart 2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel drie jaar, dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking, feiten waarvoor zij op 1 februari 2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden, dat uit het vonnis blijkt dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken, dat deze feiten zich hebben voorgedaan te Antwerpen tussen 15 november 2017 en 12 maart 2021, wat de valsheid betreft en op 11 maart 2021 wat het gebruik betreft, dat de rechtbank bij het opleggen van de straf voor het gebruik van valse stukken rekening houdt met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden en de persoon van beklaagde, dat de feiten ernstig zijn, dat ze getuigen van een malafide instelling en de goede werking van een rechtstaat ondermijnen, dat uit het vonnis blijkt dat de verzoekende partij ook twee verkeersvoorgaanden heeft en eind maart 2018 reeds veroordeeld werd wegens gelijkaardige feiten, dat de verzoekende partij op 1 juli 2014 in het bezit werd gesteld van een E-kaart, afgeleverd te A., geldig tot 13 juni 2019, dat deze kaart werd gesupprimeerd op 18 maart 2016 omdat zij een vervalste Litouwse identiteitskaart gebruikt heeft, dat zij zich met een valse identiteit heeft aangeboden bij de stad A. en zo de procedure tot verklaring tot inschrijving als EU-burger misbruikt heeft en onder een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht heeft verkregen, dat ook uit het ANG blijkt dat zij reeds meerdere malen in contact kwam met de politie. Concluderend wordt gesteld dat de verzoekende partij weinig respect toont voor de geldende rechtsregels en dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van zes jaar proportioneel is. Met het betoog dat haar gedrag niet aanzien kan worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde, toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met voornoemde motieven, doch slaagt zij er niet in deze te weerleggen of te ontkrachten.

Met het betoog dat het bestreden bevel, dat de grondslag vormt voor het inreisverbod, niet het begrip 'ernstige bedreiging' voor de openbare orde of nationale veiligheid hanteert, maar het begrip 'kunnen schaden', dat 'ernstige bedreiging' en 'kunnen schaden' onderscheiden begrippen zijn met betrekking tot de ernst van de openbare orde, dat 'ernstige bedreiging' een hogere graad van aantasting vereist dan 'kunnen schaden' van de openbare orde, dat er *in casu*, wat het inreisverbod betreft, dan ook geen gebruik kan worden gemaakt van het begrip 'ernstige bedreiging' waar in het bevel om het grondgebied te verlaten het begrip 'kunnen schaden' wordt gehanteerd, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde concrete motieven niet volstaan om te besluiten dat zij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat dezelfde motieven werden gebruikt in het bestreden bevel om te onderbouwen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, doet hieraan geen afbreuk, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de motieven in de tweede bestreden beslissing niet afdoende zijn voor een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

4.8.4. De verzoekende partij stelt dat de beslissing de werkelijke, actuele een voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, dient aan te tonen en verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij betoogt dat de twee strafrechtelijke veroordelingen niet beantwoorden aan de vereisten die de rechtspraak van het Hof van Justitie stelt om te kunnen spreken van het kunnen schaden van de openbare orde, dat het begrip 'voldoende ernstig' niet aanwezig is, dat het gaat om twee veroordelingen in dezelfde context voor het gebruik van valse papieren om hier te kunnen werken en leven, dat het gaat om twee relatief lichte veroordelingen van tien maanden gevangenisstraf voorwaardelijk en tien maanden gevangenisstraf effectief, dat het niet gaat om "*misdriften gelieerd met geweld, terrorisme, kindermisbruik, drugs*". De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij, om de vaststelling te schragen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, in het bestreden inreisverbod niet alleen heeft gewezen op meerdere feiten van valsheid in geschriften, die de verzoekende partij met voornoemd betoog nogmaals toelicht, en de strafmaat, die de verzoekende partij met haar betoog lijkt te minimaliseren, doch ook op de ernst van de feiten, die, zo stelt de verwerende partij, getuigen van een malafide instelling en de goede werking van een rechtstaat ondermijnen, de twee verkeersvoorgaanden van de verzoekende partij en het feit dat zij meerdere malen in contact kwam met de politie, waaruit zij afleidt dat de verzoekende partij weinig respect toont voor de geldende rechtsregels. Door nogmaals de feiten toe te lichten, te stellen dat om het gaat om twee relatief lichte veroordelingen van tien maanden gevangenisstraf voorwaardelijk en tien maanden gevangenisstraf effectief, dat het niet gaat om "*misdriften gelieerd met geweld, terrorisme, kindermisbruik, drugs*", toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om op grond van deze motieven te besluiten dat de zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij betoogt dat de actualiteit van de bedreiging niet is aangetoond, dat de veroordeling van 30 maart 2018 feiten betreft van 1 maart 2014 tot 31 januari 2016, dat de veroordeling van 1 februari 2022 evenmin recente feiten betreft. De Raad merkt op dat het loutere gegeven dat deze feiten geen 'recente feiten' zouden betreffen, nog niet aantoonst dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat de verzoekende partij thans een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad wijst erop dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29), dat in deze zin ook het EHRM geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar het feit of zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om uit het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan meerdere feiten van valsheid in geschriften en gebruik, waarbij de verwerende partij wijst op de strafmaat en de aard en de ernst van de feiten, die, zo stelt zij, getuigen van een malafide instelling en de goede werking van een rechtstaat ondermijnen, twee verkeersvoorgaanden heeft en meerdere malen in contact kwam met de politie, waaruit "*geconcludeerd (kan) worden dat (zij) (...) weinig respect toont voor de geldende rechtsregels*", af te leiden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag actueel geacht kan worden een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

In het bestreden inreisverbod wordt gesteld dat uit de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat de verzoekende partij reeds meerdere malen in contact kwam met de politie, "(o)nder meer voor: AN.55.LB/13645722 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* AN.21.LB/02911321 *Gebruik van valse en vervalste geschriften* AN.55.LB/02915321 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* AN.55.LB/03418821 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* HA.55.L2/00134121 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* TU.55.L4/00735221 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* AN.10.F1/51873519 *Afpersing* AN.10.F1/51873519 *Opzettelijke slagen en/of verwondingen* AN.10.F1/51873519 *Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving* AN.10.F1/51873519 *Vereniging van misdadigers* AN.55.LB/01677718 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* AN.22.LB/02463018 *Aanmatiging - andere* AN.55.LB/10900518 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* TG.55.L3/00706818 *Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging* AN.36.LB/10184317 *Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer* AN.45.F1/52493617 *Criminele organisatie* AN.36.F1/11838416 *Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - bezit* AN.21.LB/01666816 *Gebruik van valse en*

vervalste geschriften AN.12.LB/07812814 Gewone diefstal AN.21.LB/09793514 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.21.LB/09793514 Aanmatiging - andere ME.13.L3/00180313 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging.”

De verzoekende partij betwist dat gegevens uit de ANG in aanmerking kunnen komen voor het bestreden inreisverbod en stelt dat het niet gaat om veroordelingen en lastens haar bewezen feiten, maar gaat er met haar betoog aan voorbij dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Zij stelt dat de ANG ‘contact’ met de politie noteert maar dat dit evengoed betrekking kan hebben op slachtoffers, getuigen, enzovoort, maar laat na concreet toe te lichten in welke van voornoemde gevallen zij als slachtoffer of getuige in contact kwam met de politie. De Raad merkt in dit verband op dat uit het “*Administratief rapport: Illegaal verblijf*” van 18 november 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt (AD: 66905563.PDF), bijvoorbeeld blijkt dat de verzoekende partij bij de Belgische politiediensten gekend is voor het verstoren van de openbare orde, waarbij verwezen wordt naar zes van de in het bestreden inreisverbod genoemde proces-verbalen, met name “*AN.22.LB/02463018 Aanmatiging – andere (...) AN.36.LB/10184317 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer (...) AN.36.F1/11838416 Wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – bezit AN.21.LB/01666816 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.12.LB/07812814 Gewone diefstal AN.21.LB/09793514 Gebruik van valse en vervalste geschriften AN.21.LB/09793514 Aanmatiging – andere*”. Door louter voor te houden dat ANG ‘contact’ met de politie noteert maar dat dit evengoed betrekking kan hebben op slachtoffers, getuigen, enzovoort, toont de verzoekende partij aldus niet concreet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in het bestreden inreisverbod, bij de beoordeling of zij een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, rekening te houden met de vaststelling dat zij reeds meerdere malen in contact kwam met de politie.

4.8.5. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de overwegingen in het bestreden inreisverbod niet afdoende zijn, alleszins niet zorgvuldig en in strijd met wat vermelde rechtspraak vereist om de grondslag van het kunnen schaden van de openbare orde te kunnen weerhouden.

4.8.6. De verzoekende partij stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet in de tweede bestreden beslissing wordt vermeld, dat een essentiële wettelijke bepaling afwezig is, dat er louter wordt verwezen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wat evenwel een volledig andere inhoud heeft dan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en ook andere verplichtingen tot motivering inhoudt, dat de motivering die dan wel in verband met artikel 74/11, alias artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (wordt voorzien) wordt betwist. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen terwijl de tweede bestreden beslissing een inreisverbod betreft. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de tweede bestreden beslissing te vermelden of hierover in de tweede bestreden beslissing te motiveren.

4.8.7. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat “*gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod*”, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

4.8.8. Een schending van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

4.9. Inzake de schending van het hoorrecht, wijst de verzoekende partij op artikel 41 van het Handvest. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De Raad merkt voorts op dat het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM,

C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor de duur van zes jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

4.10. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. De verzoekende partij wijst weliswaar op haar familiale situatie en het feit dat zij, ondanks repatriëring en gevangenis, het overgrote deel van haar verblijfsperiode in België deel had uitgemaakt van het gezin, en op de inbedding van haarzelf en haar familie in de Belgische maatschappij, maar laat na concreet toe te lichten hoe dit het afleveren van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de hypothese heeft onderzocht dat de verzoekende partij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar echtgenote en haar drie minderjarige kinderen heeft, doch dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat dit het nemen van de bestreden beslissingen niet in de weg staat. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen in dit verband foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn, zoals wordt uiteengezet in punten 4.7.11. tot en met 4.7.15. Waar de verzoekende partij wijst op de inbedding van zichzelf en haar familie in de Belgische maatschappij, merkt de Raad op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.7.17. blijkt dat zij geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt en dat ten aanzien van de elementen van integratie overigens reeds in de beslissing van 10 augustus 2023 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, werd verduidelijkt waarom deze een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan. Betreffende de inbedding van haar familie in de Belgische maatschappij, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissingen slechts de verzoekende partij als voorwerp hebben. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij, in het licht van artikel 8 van het EVRM, rekening heeft gehouden met de situatie waarin het niet wenselijk wordt geacht dat de verzoekende partij en haar familie het gezinsleven verderzetten in een ander land buiten het Schengengebied, bijvoorbeeld omwille van de inbedding van haar familie in de Belgische maatschappij, en aldus met de situatie dat haar familieleden verder in België zullen verblijven. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij *“elementen (had) kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden”*.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij relevante elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming in kwestie hadden kunnen beïnvloeden, is het betoog dat zij diende gehoord te worden vooraleer het bevel werd genomen, dat dit niet gebeurde, dat zij met betrekking tot het inreisverbod niet is gehoord, dat het inreisverbod een autonome beslissing is die weliswaar steunt op een beslissing tot verwijdering maar die op zich te onderscheiden is van de beslissing tot verwijdering en van het verhoor in dat kader, dat er in de beslissingen niet naar een verhoor wordt verwezen, dat enkel wordt verwezen naar ‘een gesprek’ met een terugkeerbegeleider van de DVZ in de gevangenis te Turnhout, dat het over een gesprek over haar administratieve situatie ging, dat zij betwist dat dit gesprek kan aanzien worden als het uitoefenen van het hoorrecht en dat het gesprek met de terugkeerbegeleider niet als voorwerp had het mogelijk opleggen van een inreisverbod, wat een andere inhoud heeft dan een verwijdering, niet dienstig.

4.11. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

4.12. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze onvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER